

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἑγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 5 Σεπτεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 40

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ Κάτια πολὺ ἀνήσυχη τὸν κοί-
ταξε καθὼς ἀπομακρυνόταν στὸ βά-
θος τῆς δένδρστοιχίας. Τί πήγαινε
νὰ κάνῃ στὴν πόλι ὁ νουνός της ;
Μήπως τὸν ἀπειλοῦσε κα-
νένας κίνδυνος ;

Ἐτρεξε νὰ συναντήσῃ
τὸν Βερεζίνα. Ἐκεῖνος ἔκο-
δε λουλούδια γιὰ τὰ βάζα μὲ
τέτοιον πολεμικὸ μένος σὰν νὰ
κοφοκεφάλιαζε Κοζάκους.

Ἡ Κάτια κάθησε σὲ ἓνα
ἀναποδογυρισμένο χειραμά-
ξι καὶ εἶπε ἀμέσως χωρὶς
πολλὲς περιστροφές :

— Βερεζίνα, εἶμαι πολὺ
δυστυχισμένη.

Καμμιά ἀπάντηση.

Ὁ γρεναδιέρος θὰ εἶχε
καθὼς φαίνεται ἀκοῦσαι τὸν
διάλογο μεταξὺ τοῦ συντα-
γματάρχῃ καὶ τῆς μικρῆς
ὀρφανῆς. Ἐκρινε λοιπὸν
πὼς ἦταν φρονιμώτερο νὰ
μὴ μιλήσῃ, καὶ ἔμεινε σκυμ-
μένος πάνω ἀπὸ τὰ λουλού-
δια του.

— Δὲν στενοχωριέσαι ποῦ
εἶμαι τόσο δυστυχισμένη ; ἔ-
ξκανε ἡ Κάτια ἀγανακτισμέ-
νη γιὰ τὴ σιωπὴ του.

— Ὡ βέβαια, ἀπάντησε
λακωνικὰ ὁ γρεναδιέρος.

— Δὲν βρίσκεις τίποτε ἄλλο νὰ
μοῦ πῆς γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς ;

— Κάτι θάβρισκα, μὰ ὁ συνταγμα-
τάρχῃ μου μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ
μιλήσω.

— Τὸ ξέρεις λοιπὸν πὼς θὰ μὲ
κλείσουν σ' ἓνα σχολεῖο ἐσωτερικῆς...
στὴν Τουλὸν... δὲν θὰ μὲ ξαναῖδῃς
ποτέ !

— Μὴν ἀκούω ἓνα τέτοιο πράγμα,

νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ νὰ πάρῃ ! φώναξε ὁ
γρεναδιέρος, χυπώντας τὴ μπόττα του
στὴ γῆ. Θὰ σὰς ξαναβροῦμε μεγάλη
κι' ὁμορφὴ σὰν τὴν Αὐτοκράτειρα
καὶ σοφὴ σὰν τὸν συμβολαιογράφο.

Ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς σήκωσε τὴν κοῦκλα καὶ τὴν πρόσφερε
στὴν Κάτια (Σελ. 426, στ. β')

Ἡ Κάτια δὲν φάνηκε καὶ τόσο
ἐνθουσιασμένη μὲ αὐτὲς τὶς παρο-
μοιώσεις.

— Καὶ σὺ χωρὶς ἐμένα πὼς θὰ
ζήσῃς ; εἶπε.

— Θὰ σὰς συλλογίζομαι ! Ὅταν
θὰ μὲ πιάνῃ ἡ νοσταλγία θὰ παρα-
καλῶ τὸν συνταγματάρχῃ νὰ μοῦ
δείχνῃ τὸ πορταῖτό σας κι' αὐτὸ θὰ
μοῦ δίνῃ κουράγιο.

— Προτιμᾷς νὰ βλέπῃς τὸ πορ-
τραῖτό μου παρὰ νὰ μ' ἔχῃς ἐμένα
τὴν ἴδια κοντά σου ἐπάνω στὸ κα-
ράδι ;

— Γιὰ τὸ Θεό, δεσποινὶς Κάτια,
ἀπὸ ποῦ σὰς ἦρθε μιὰ τέτοια ἰδέα ;

— Μιὰ καὶ σεῖς πηγαίνετε γιὰ...
ἀλλὰ ἂς εἶναι, ἔδωσα τὸν λόγο μου
νὰ μὴ μιλήσω. Ἀκουσε, Βερεζίνα
μου, θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ
σώσῃς πάλι τὴ ζωὴ, ὅπως
τότε στὴ Ρωσία. Κρύψε με
μέσα σ' ἓνα κιβώτιο τὴν ἡ-
μέρα ποῦ θὰ φύγετε γιὰ τὸ
ταξίδι. Ὅταν ξεκινήσῃ τὸ
καράδι εἶναι πιά δικός μου
λογαριασμός πὼς θὰ φανε-
ρωθῶ...

— Μὴ λέτε τέτοιες ἀνοη-
σίες, εἶπε ὁ γρεναδιέρος γε-
λώντας. Τὰ κοριτσάκια δὲν
κλείνονται μέσα στὰ μπαού-
λα. Σφίξτε τὴν καρδιά σας
καὶ κάνετε λίγη ὑπερηφάνη,
μικρούλα μου. Ὅ, τι διατά-
ξει ὁ συνταγματάρχῃς, αὐτὸ
καὶ θὰ κάνουμε. Ἐτοί μᾶς
διδάσκει ἡ θεωρία.

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι γιὰ
σένα ποῦ εἶσαι στρατιωτι-
κός, ὅχι ὅμως γιὰ μένα.
Θάρθῶ μαζί σας, ἀλλιῶς θὰ
πέσω ἀρρωστή. Δὲν πιστεύω
νὰ σοῦ κάνῃ καρδιά νὰ ξε-
κινήσῃς νὰ φύγῃς τὴν ὥρα
ποῦ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀρρωστή.
Ἐ, ἀπάντησε !

— Ὅταν ἔχει κανεὶς ὁ-
πηρεσία, ἀρρώστεια δὲν λογαριάζε-
ται, πρέπει κανεὶς νὰ κάνῃ ὅ, τι τὸν
ἔχουν προστάξει. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα
μὴν καθήσετε νὰ πῆτε τέτοιου εἶδους
ἀνοησίες στὸν συνταγματάρχῃ μου.
Φτάνει τὴ στενοχώρια ποῦ τραβάει
ποῦ θὰ σὰς ἀφήσῃ ἔδω. Ὅσο πιά γιὰ
τὴ δική μου, ἂς μὴν κάνουμε καλὸ-
τερα κουβέντα.

— Ἄ, ἔκανε ζωηρὰ ἡ Κάτια. Τὸν

στενοχωρεί λοιπόν αυτό. "Ετσι λές ;
— "Ετσι λέω ; Μά είμαι σίγουρος
Πολύ δυσκολεύτηκε για να τ' απο-
φασίσω.

Και χωρίς να το συλλογιστή πρόσ-
θεσε !

— Λίγο ακόμη και θα σάς πέρνα-
με μαζί μας.

— "Ωραία ! σκέφθηκε η Κάτια. Θα
φύγω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Το ταξίδι

"Η φρεγάτα ή "Ιερά Συμμαχία"
άρμενιζε με δλα τα πανιά της στον
"Ατλαντικό "Ωκεανό.

"Εκτός από το πλήρωμα το καρά-
δι μετέφερε και μερικούς επιβάτες.
"Αξιωματικούς που πήγαιναν να συ-
ναντήσουν το σύνταγμα τους στο Πον-
τισερό, έμπορους που ταξίδευαν με
την ιδέα πως θα έκαναν την τύχη
τους στις μακρινές χώρες της "Ανα-
τολής. Μ' αυτό ταξίδευε κι' ο συν-
ταγματάρχης Μοντάρκ που είχε έ-
πιβιδασθεί στη Γένουα μαζί με τον
πιστό του ιπποκόμο και με την θετή
του κόρη.

"Ο κόμης είχε την ακράδαντη ά-
πόφασι να την αφήσει στην Γαλλία
μά η Κάτια έχουσε τόσα δάκρυα, τον
παρακάλεσε τόσο θερμά που στο τέ-
λος ήλκοντας και μη υποχώρησε και
την πήρε μαζί του.

Και τώρα ή μικρούλα ήταν ή χα-
ρά και το γέλιο όλων των επιβατών
του καραβιού. "Αλλο παιδί δεν τα-
ξίδευε με τη φρεγάτα και ή χαριτω-
μένη μικρή Ρωσίδα είχε μαγέψει έ-
λους, και τούς βαρείς έμπορους και
τους βλοσυρούς αξιωματικούς.

"Ο κ. Μοντάρκ ταξίδευε με ψευ-
τικο όνομα. Στο βέλο το καραβιού
είχε γραφεί ως Λιθουανός έμπορος
που ταξίδευε για δουλειές του. "Η
Κάτια ήταν ή κόρη του κι' ο Βερε-
ζίνας ο υπηρέτης του.

"Η μυστική έταιρεία στην οποία
άνηκε, αυτός και πολλοί φίλοι του
βοναπαρτιστάι, τούς είχε έφοδιάσει
και τούς τρείς τους με πλαστά δια-
βατήρια. "Ο συνταγματάρχης μιλούσε
άρκετά καλά τα ρωσικά, ή Κάτια
φυσικά δεν είχε ξεχάσει τη μητρική
της γλώσσα. "Όσο για το Βερεζίνια,
αυτός κοίταζε να τα βγάλει πέρα,
παρασταίνοντας το βωδόν πρόσωπον
και παίρνοντας ύφος άγριουπου μαν-
τρόσκυλου.

Για την ώρα οι συνωμότες δεν εί-
χαν συναντήσει καμιά δυσκολία. "Η
Κάτια ήταν καταγοητευμένη. Αυτή
ή περιπέτεια της φαινόταν τόσο θαυ-
μαστή και ωραία. Της άρεσε που
ήταν κι' αυτή μέσα στη συνωμοσία.
Τό μικρό ρωμάνικό της μυαλό έπλα-

θε δόκληρες σπαραξικάρδιες σκηνές
την ώρα που αυτή και οι δύο πρω-
στάτες της ή' αντίκρυζαν για πρώτη
φορά τον αιχμάλωτο μονάρχη.

"Επειδή όμως ήταν συνετή δεν ά-
φηνε να της ξεφύγει ούτε μια λέξη,
ακόμη και ή πιο άθωα, μπροστά στους
άλλους ταξιδιώτες. "Ακόμη και τις
στιγμές που βρισκόταν μοναχή της
με τον νουνό της ή με τον Βερεζίνια
απέφευγε με κάθε τρόπο ν' αναφέρει
τόνομα της "Αγίας "Ελένης.

Οι τοίχοι, λένε, έχουν αυτιά και
τα καρδιά είναι τόσο μικρά ! "Αν
τους άκουγε κανείς...

"Ενα βράδυ ή "Ιερά Συμμαχία"
έπιασε στο Γιβραλτάρ και πήρε δύο
καινούργιους επιβάτες, "Αγγλους.

"Η Κάτια εταν ξύπνησε το άλλο
πρωί συνάντησε επάνω στη γέφυρα
ένα άγοράκι μόλις ένα ή δυο χρόνια
μεγαλύτερο της. "Ηταν ένα παιδί
ψηλό, λεπτό, μελαχροινό με γαλανά
μάτια. Καθώς πέρασε μπρός από τη
μικρή Ρωσίδα την χαιρέτησε ευγε-
νικά, αλλά χωρίς να της μιλήσει.

"Η Κάτια έγινε κατακόκκινη μά
δεν τολμούσε να του άρchiση την
κουδέντα. "Εκείνος πάλι, τυπικός ό-
πως όλοι οι "Αγγλοι, δεν ένορούσε να
της άπειυθύνει πρώτος τον λόγο, μα-
κάρι κι' αν έχανε ένα βασίλειο. Βλέ-
ποντάς τον έτσι ψυχρό, το κοριτσάκι
πήρε ένα ύφος αδιάφορο και κάθισε
σ' ένα πάγκο κι' άρχισε να παίξει
με την κούκλα της κάνοντας πως
ούτε γύριζε το κεφάλι της προς το
μέρος του. "Εκείνος πάλι άκούμπησε
τους άγκωνες του στην κουπαστή
και άφυσιώθηκε στο να κοιτάζει τον
ώκεανό.

Αυτό θα συνεχιζόταν ποιος ξέρει
πόσην ώρα, όταν έξαφνα μ' ένα δυ-
νατό κούνημα του καραβιού ή κού-
κλα ξέφυγε από τα χέρια της Κά-
τιας και κυλώντας χάμω έφθασε ως
τα πόδια του παιδιού.

— "Αχ, σάς παρακαλώ, έκανε ή
Κάτια κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά.
Μπορείτε να μου δώσετε την κόρη
μου ; Τό καρδίι κουνιέται τρομερά
και φοβάμαι μήπως πέσω. "Αχ, γρή-
γορα, θα κυλήσει στην θάλασσα.

"Η ώραία αυτή φωνούλα, που ή-
ταν μαζί παρακαλεστική και διατα-
κτική γοήτευσε το άγοράκι. Σήκωσε
γρήγορα γρήγορα το παιχνίδι και τό
πρόσφερε στην Κάτια χαιρετώντας
την βαθειά.

"Επιτρέψτε μου να σάς συστη-
θώ ! Πάτρικ "Ο Ντόνοβαν.

Τ' όνομά μου είναι Κατερίνα
"Ιζάνοβνα, άπάντησε ή Κάτια, άπο-
φύγοντας να πη τό επίθετό της

("Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΓΣΟΥΛΗ

Ο ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ (*)

(ΦΑΡΣΑ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ (λωποδυτάκος)
ΚΛΕΙΔΑΡΑΚΙΑΣ (θεοσφύλακας)
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Σκηνή 1.

(Μιά επιγραφή με μεγάλα γράμ-
ματα που πιάνει το μεγαλύτερο μέ-
ρος της σκηνής : «ΦΥΛΑΚΗ».)

ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ, ΚΛΕΙΔΑΡΑΚΙΑΣ

(Ο Κλειδαράκις μπάζει στη φυ-
λακή τον Παστρικοχέρη με τραβη-
ξίες και σπρωξίματα).

Κλειδ. — "Εμπρός ! "Εμπρός !
Ούστ !.. Μέσα ! Πιό γρήγορα ! "Ε,
πιό γρήγορα !

Παστρ. — Σφειύγοντας άπ' τα χέ-
ρια του. — "Ωχού ! μπάρμπα, ώχ μπάρ-
μπα, τό μπράτσο μου ! Δεν μπορού-
σες να με πιάσης λίγο καλύτερα !
"Ωραίος τρόπος, μάτια μου, να δεχε-
σαι έτσι έναν ξένο στο σπίτι σου ;

Κλειδ. — Στο σπίτι μου ;

Παστρ. — Και βέβαια. Δεν είσαι
του λόγου σου ο Κλειδαράκις ο δε-
σμοφύλακας, που λένε ;

Κλειδ. — Ναι.

Παστρ. — Λοιπόν, ή φυλακή είναι
τό σπίτι σου... "Ας υποθέσουμε πως
έρχεσαι να με ιδής στο σπίτι μου,
κάτω άπ' τη γέφυρα, θα σε δεχόμουν
πολύ διαφρορετικά έχώ !.. "Ενώ του
έλεγα : «Κάμετέ μου την τιμή, να πε-
ράσετε μέσα, αγαπητέ μου φίλε !».

Κλειδ., διαμαρτύρεται. — «"Αγα-
πητέ μου φίλε ; Για πρόσεξε, σε
παρακαλώ ποτανού μιλάς ;

Παστρ. — "Η «καλέ μου γεροντά-
κο !..» Για μένα είναι τό ίδιο. «Πε-
ράστε, λοιπόν, καλέ μου γεροντάκο !..
"Από υγεία καλά ; Πάρτε, και έ, ένα
κάθισμα, καθήστε, σάς παρακαλώ...
καταγής έλλείπει πολυθρόνας». Να
πως θα μιλούσα έχώ !.. "Ενώ του
λόγου σου με σπρώχνεις, με τσαλα-
πατάς και στο τέλος με ρίχνεις σά
να ήμουν κανένας μπόγος ρούχα της
μπουγάδας... Ούτε καν πως πείι ή
υγεία μου δέ με ρώτησες !

Κλειδ. — Χά ! χά ! χά !..

Παστρ. — "Αχ, δυστυχώς ή υγεία
μου δεν είναι και περίφημη ! Τό κα-
λοριφέρ, φαίνεται, που βάλανε κάτω
άπ' τη γέφυρά μου, δεν λειτουργεί
καλά κι' έπαθα έλαφράν έγκεφαλι-
κήν ψύξιν... "Αφού !.. (Γυρίζει τα
πρόσωπο κατά τον Κλειδαράκι κι'

Παστρ. — "Αχ, δυστυχώς ή υγεία
μου δεν είναι και περίφημη ! Τό κα-
λοριφέρ, φαίνεται, που βάλανε κάτω
άπ' τη γέφυρά μου, δεν λειτουργεί
καλά κι' έπαθα έλαφράν έγκεφαλι-
κήν ψύξιν... "Αφού !.. (Γυρίζει τα
πρόσωπο κατά τον Κλειδαράκι κι'

(*) Σημ. "Η φάρσα αυτή μπορεί να παι-
χτεί και με κοδικες σάν τον παραγκιόζη.
Τό ρόλο του Παστρικοχέρη θα τον κάνει ο
Φασουλής.

άρχίζει να φτερνίζεται επάνω του)
"Αφού !.. "Αφού !..

(Ο Κλειδ. του γυρίζει τις πλάτες).

Παστρ., προσβεβλημένος. — Αυτό
είν' όλο που έχετε να μου πείτε ;

Κλειδ. — Και τί θέλεις να σου πώ ;

Παστρ. — Τι ! !

Κλειδ. — Τι ;

Παστρ. — Να μου πής «υγείες !».

"Αφού με είδες που φτερνίστηκα...

Κλειδ. — Βρέ, μουτρο που έχει την
αξίωση να του πώ και «υγείες !»...

Παστρ., κοιτάζοντας ένα γυρο. —
Είναι άπαραίτητο να γίνουν μερικές
μεταρρυθμίσεις εδώ μέσα.

Κλειδ. — Και σε τί, με την άδειάν
σας ;

Παστρ. — Στους τρόπους του δε-
σμοφύλακα ! (Φέρνει γύρω τό μπουν-
τρούμι, κοιτάζοντας σ' όλες τις γω-
νίες) — Χμ, χμ ! Βλέπω πως τίποτα
δεν άλλαξε δω μέσα. Πάντα τα ίδια
χάλια ! Πάντα τα ίδια χάλια !..

Κλειδ., ειρωνικά. — "Ο κ. Πασ-
τρικοχέρης θα επιθυμούσε ίσως καμ-
μιάν άλλαγή ; Σάν παιά ;

Παστρ. — Πρώτα-πρώτα μίαν καλή
ταπεταρία για να ντύσουμε αυτούς
τους παλιότοιχους. Θάθελα ναχε άπά-
νω ζωγραφιστά ώραία λουλούδια και
μικρά πουλάκια ! "Υστερα μου χρειά-
ζεται μια καλή πολυθρόνα. "Επίσης
θα ήθελα ένα κλδ στρώμα... Και
κατόπι μέσα στη στάμνα νερό που
θάταν... κρασί !

Κλειδ. — Και κατόπι ;.. Τίποτε
άλλο ;

Παστρ. — "Ε, εξαρτάται ! "Εξαρ-
τάται από τό τί θάχουμε σήμερα για
τό πρόγευμα

Κλειδ. — Φασόλια.

Παστρ. — Χμ, χμ ! φασόλια ! "Όλο
φασόλια ; Νά, λοιπόν. "Εγώ θα προ-
τιμούσα λιγώτερα φασόλια και πε-
ρισσότερα μπιφτέκια !

Κλειδ. — Σήμερα όμως έχει και
κάτι εξαιρετικό.

Παστρ. — "Αλήθεια ;

Κλειδ. — Ναι ! θάχης βούτυρο σά
φασόλια, γιατί είναι ή γιορτή του
"Αγ. Προκοπίου.

Παστρ. — Μπά, δ "Αγ. Προκόπιος
ίναι μήπως ο προστάτης των φα-
ολιών ;

Κλειδ. — "Οχι ! "Αλλά γιορτάζει ο
διευθυντής των φυλακών σήμερα.

Παστρ. — Μπά ; Χιλιόχρονος !

Κλειδ. — Λοιπόν αυτός διέταξε να
βάλουμε βούτυρο σά σπανάκια σου !

Παστρ., ένθουσιασμένος ξερογλύ-
φεται. — Στά σπανάκια μου ; Τι ευ-
τυχία ! Θά έχω λοιπόν και σπανά-
κια με τό πρόγευμα ;

Κλειδ. — Μπά, τά φασόλια σου
έννοοσας...

Παστρ. — "Εγώ θα προτιμούσα
σπανάκια.

Κλειδ. — Στάσου κιόλας να πάω να
ιδώ αν είναι έτοιμα αυτά τά φασόλια...
Περίμενε με, πάω να σά φέρω
(Φεύγει).

Σκηνή 2.

Παστρικοχέρης, μόνος. — Ούφ !
Δέν είναι διόλου ώραία έδώ μέσα !
Τί πλήξη ! Κι' ύστερα όλο φασόλια !
Καλά θάταν αν μπορούσα να τό σκά-
σω. Για να ιδούμε τό παράθυρο...
(Σηκώνει τό κεφάλι) Παράθυρο να
σου πετύχει ! Μέσ' στη μέση άπ' τό
ταβάνι μου τό κόλλησαν ! Για να τό
σκάσει κανείς από κει θάπρεπε να-
ναι ή κουνούπι ή τό πολύ-πολύ μύ-
γα. Για να ιδούμε και τον τοίχο...

(χτυπάει τον τοίχο με τη γροθιά του)
Χμ ! Δέ φαίνεται κούφιος ! Τί πάχος
δμως ! "Η αλήθεια είναι πως έχτι-
ζαν στέρεα εκείνο τίν καιρό ! "Αλί-
μονο, καίμενε Παστρικοχέρη, άτυχε
και τυραννισμένο ! Είσαι δώ κλεισμέ-
νος σ' έναν τάφο... στον τάφο σου...
(κλαίει) Χί ! χί ! χί ! (άφωνα) Κι' ή
πόρτα ; Για να ιδούμε και την πόρ-
τα... Χέ ! χέ ! Είναι ανοιχτή ! "Ο
Κλειδαράκις λησμόνησε να την κλεί-
ση. Μιά που λοιπόν αυτός ο κλειδα-
ράς ο Κλειδαράκις λησμόνησε να
την κλειδαρώσει, δίνε του, λεβέντη
Παστρικοχέρη... (Δίνει έναν πήδο
και τό βάζει σά πόδια).

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

(Gringoire) Παραφρ. ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'. — "Ο τελευταίος πελάτης

— Ναί, πραγματικώς, σά να τό έξορτε ! άποκριθήκε ή "Αρκούδα. Χαρά
που θα κάμουν τά παιδάκια μου ! Και πάλι ευχαριστώ ! Και πάλι χαιρετώ !

— Στο καλό, κυρία ! είπε ή Γαλαζούλα. — Να είναι καλά τά παιδιά.
Και να μās θυμάστε !

— "Ω, ένοια σας ; από σάς πάντα θα ψωνίζω.

"Υστερα από την "Αρκούδα, μπήκε στο Ζαχαροπλαστείο ή Γιαγιά.
Αυτή ζήτησε καραμέλες για τό βήχα : Κι' ή Γαλαζούλα της είπε :

— Λυπούμαι πολύ, μά δεν έχω, κυρία. Καραμέλες για τό βήχα θα
βρήςτε παρακάτω, στο Φαρμακείο.

Κι' ή Γιαγιά την ευχαρίστησε χωρίς να ψωνίση τίποτα, κι' έφυγε
βήχοντας. ("Ε, γοιούλα ή καίμενη...).

Οι πελάτες τώρα άρχισαν να μπαίνουν δυο-δυο και τρεις-τρεις. Τό
κουδούνι της πόρτας δεν έπαυε να χτυπά, τό μαγαζί γέμιζε κόσμος κι' ή
Γαλαζούλα τά έχασε και δεν ήξερε ποιόν να πρωτοπεριποιηθή. "Αλλά
πάλι τά κατάφερε.

Στό τέλος ή Σαρλό πήγε μόνος. Μ' αυτός δεν ήξερε τί ναγοράση.
Διάλεγε τό ένα, δεν του άρεσε και τάφηνε, διάλεγε τό άλλο, δεν του άρεσε
και ζητούσε άλλο. Καμιά φορά, κι' άφού ή Γαλαζούλα του ζύγισε και
του έβαζε στη σακουλίτσα τά μμπομπόνια που είχε διαλέξει, ή Σαρλό τό
μετανοιωνε και ήθελε άλλα. "Ανυπόφορος πελάτης τελοςπάντων. "Αν ήταν
έτσι όλοι, ή καίμενη ή Γαλαζούλα θα τρελλανόταν.

Ευτυχώς που ο άνοικονόμητος αυτός Σαρλό ήταν ο τελευταίος. Κι'
άφού ψώνισε κι' αυτός με χίλια βάσανα, ή Γαλαζούλα ήταν ελεύθερη πιά
να καθήση και να ξελαισθή. Σε λίγο έκλεισε και τό Ζαχαροπλαστείο. Τό
παιχνίδι είχε τελειώσει.

("Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1^η Ίδε έκθεση στο προηγούμεν. φυλλάδιο σελ. 422]Δύση στην Παλιοκαστρίτσα Κερκύρας
ΔΕΙΛΙΝΟ (Γ' Βραδείον, Μεγάλη Τάξη)ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σε λίγο φάνηκαν κάτι άσπρα σπίτια. Ήταν το περίφημο Καμπά, που μόνον μιάν άόριστη σιλουέττα του έμελλε να ίδω ο Ζιλδας. Νά κι' έν' άκρωτήριο. Κάπου εκεί ήταν το περίφημο έστιατόριο του Μωύση που έκανε τις εξαίσιες μπουγιεμπάτσες. Αδτά θά θυμόταν ο Ζιλδας άπ' το 'Αλγέρι... Περίττο να ποίμε πώς, μόλις βγήκαν άπ' το λιμάνι, άρχισε το συνηθισμένο μαρτύριο του Μπέν-Όμάρ. Από τους άλλους όμως κανέναν δεν αίσθανόταν την παραμικρή ναυτία. Έτσι ο δυστυχισ ένος συμβολαιογράφος υπέφερε μόνος του και δεν είχε καν την παρηγορία να βλέπη κανέναν στην ίδια κατάσταση.

Οι επιβάτες του «Καταλάνου» ήταν προπάντων ναυτικοί που γύριζαν στα λιμάνια της άκτής, μερικοί Σενεγαλέζοι και κάμποσοι στρατιώτες πεζοναύτες. Όλοι πήγαιναν στο Δακάρ όπου τα βαπόρι θά ξεφόρτωνε και τα έμπορεύματά του. Όστε δεν ήταν ανάγκη να σταθούν πουθενά στο μεταξύ. Έτσι ο καπετάν-Αντιφέρ ήταν κατευχαριστημένος που πέτυχε αυτό το βαπόρι. Μόνο που, φθάνοντας στο Δακάρ, δεν θά έφθανε και στο τέλος. Κι' αυτό το παράτηρησε ο Ζαμπουκό.

Τό ξέρω, άποκρίθηκε ο 'Αντιφέρ. Μά δεν έλογάριαζα ποτέ να βρω βαπόρι κατ' εθέταν. Άμα φτάσουμε στο Δακάρ, θά ίδουμε.

Πραγματικώς, δεν μπορούσαν να κάμουν άλλοιότιχα. Πάντα, το τελευταίο αυτό μέρος του ταξιδιού παρυσίαζε κάποιες δυσχέρειες.

Τη νύχτα, φάνηκαν από μακριά τα φώτα του Τοπέξ και κατόπι ο σκοτεινός όγκος του Λευκού κάβου. Τό πρωί είδαν τα ύψώματα του 'Οράν και, ύστερ' από μιά ώρα, ο «Καταλάνος» έστριψε το άκρωτήρι που πίσω του άνοιγόταν ο όρμος του Μέρς-έλ Κεμπέρ.

Πό πέρα, άρχισε να ξετυλίγεται δεξιά της ή αριστερά άκτῆ με τα μακρινά της βουνά. Στόν όρίζοντα φάνηκε το Τετουάν που έλαμπε κάτω άπ' τόν ήλιο. Κι' έπιτέλους, ύστερ' από τα στενά, φάνηκε ο άπέραντος 'Ατλαντικός.

Νά κι' ή Ταγγέρη, μισοκρυμμένη από μιά πτυχῆ του κόλπου της. Βίλλες ανάμεσα σε πράσινα δέντρα, και στη θάλασσα πλήθος ίστιοφόρα, που περίμεναν τόν άνεμο του Γιβραλτάρ και από τόν 'Ωκεανό να μπουδ στην Μεσόγειο. 'Ο Ζυχέλ κι' ο Ζιλδας θά προτιμούσαν βέβαια να έκανε το ίδιο κι' ο «Καταλάνος». Άλλά αυτός, άπεναντίας, από τη Μεσόγειο μπήκε στόν 'Ωκεανό. Έτσι έστρεφταν πάλι τα νώτα στην ποθητή τους Γαλλία...

— 'Ο πάππος μου ο Θωμάς τά φταίει όλα! έίπε μιά στιγμή ο Ζυχέλ, καθώς κάθονταν στο κάσσορο

και κουβέντιαζαν ήσυχα. Καλύτερα νάφηνε τόν πασά στούς βράχους της Γιάφφας, να πεθάνη. Για να τόν σώση, τραβούμε μεις τώρα όλ' αυτά!

— Δεν θά το βστούσε ή ψυχῆ νάφηση τόν άνθρωπο στην τύχη του, έίπε ο Ζιλδας. Καλύτερα νάλεγε να μη τόν έβρισκε ποτέ. Τότε ασφαλώς θά γλυτώναμε!

Και δέχονταν ένα ζωηρό φως, ρώτησε:

— Τ' είναι κεί πέρα;

— Είναι ο φάρος του άκρωτηρίου Σπάρτελ, άποκρίθηκε ο νεαρός πλοίαρχος.

Ο φάρος του Σπάρτελ, σι γδυτική άκρη της άφρικανικής ήπείρου, διατηρείται από διάφορα ευρωπαϊκά κράτη κι' είναι ο άνώτερος άπ' όσους φωτίζουν εκείνες τις θάλασσες.

Η γαλήνη ήταν έξαιρετική. Μόνο ένας Μπέν-Όμάρ μπορούσε να κάθεται στην καμπίνα του με τέτοιον καιρό. Οι άλλοι όλοι, στο κατάστρωμα, έβλεπαν τα ώρατα μέρη που περνούσε ο γοργοτάξιδος «Καταλάνος»: Μεκινές, Μογκαντόρ, Ταρουντάν, και τέλος το άκρωτήρι Τζουμού όπου κλείνουν τα μαροκινά σύνορα.

Μόνο τα Κανάρια Νησιά δεν είχε την ευχαρίστηση να ίδω ο Ζιλδας, γιατί το βαπόρι πέρασε πενήντα μίλια μακριά από τη Φουερτεθεντούρα, που είναι το πλησιέστερο μπόρεσε όμως να χαιρετήσει το άκρωτήρι Μποζαντόρ, πριν περάση τόν τροπικό του Καρκίνου.

Τό άπόγεμα της 2 Μαΐου φάνηκε το Λευό άκρωτήρι, τα χαράματα το Πορτεντίκ, και τέλος οι άκτές της Σενεγάλης.

Καθώς είπαμε, ο «Καταλάνος» δεν είχε κανένα λόγο να σταθῆ στόν 'Αγιο Λουδοβίκο (Σαιν-Λουί), που είναι ή πρωτεύουσα της γαλλικής αυτής άποικίας. Άλλωστε το Δακάρ έχει μεγαλύτερη ναυτική κίνηση από το Σαιν-Λουί. Κι' οι ταξιδιώτες μας πού εύκολα ίσως θά έβρισκαν εκεί πλοίο για το Δοάγκο.

Στις 5, κατά τις τέσσερις το πρωί, ο «Καταλάνος» έστριψε το περίφημο Πράσινο άκρωτήρι, πέρασε την τριγωνική χερσόνησο που σχηματίζει ή άκρη εκείνης της 'Αφρικής πάνω στόν 'Ατλαντικό, και μπήκε στο λιμάνι του Δακάρ. 'Ο κτακόσιος λεύγε είχε διανύσει από το 'Αλγέρι.

Τό Δακάρ είναι γαλλικό έδαφος, άφου ή Σενεγάλη άνήκει στην Γαλλία. «Μά ή Γαλλία είναι μακριά!» έίπε μέσα του ο Ζιλδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Όπου αναφέρονται διάφορα περιστατικά από την άφιξη στο Δακάρ, ως την άφιξη στο Δοάγκο.

Ποιός να τόλεγε το Ζιλδα Τρεγκομάν πώς θάρχόταν ήμέρα που θά περπατούσε με τόν Ζυχέλ στις προκυμαίες του Δακάρ! Και όμως αυτό έκανε κείνο το πρωί, μπροστά στο λιμάνι που το προστάτευε διπλός γρανίτινος μύλος, ένῳ ο 'Αντιφέρ με τόν άχώριστό του πιά Ζαμπουκό πήγαιναν στο γαλλικό Πρακτορείο να ρωτήσουν για βαπόρι.

Μιά ήμέρα έφτανε για να έπισκεφθῆ κανένας την πόλη που δεν έχει τίποτα το αξιοθέατο, εκτός από ένα ώρατο Δημόσιο Κήπο, μιά ακρόπολη όπου είναι οι στρατώνες, κι' έν' άκρωτήρι με νοσοκομείο για κείνους που προσβάλλονται από κίτρινο πυρετό. Άν οι ταξιδιώτες μας ήταν ο ποχρεωμένοι να μένουν ήμέρες στην έπαρχία αυτή της Σενεγάλης, που ή πρωτεύουσά της είναι ή Γκορέα και ή κυριώτερη πόλη το Δακάρ, θά στενοχωριούνταν πολύ.

Μόλις έννιά χιλιάδες ήταν την εποχή εκείνη οι κάτοικοι του Δακάρ. Και στούς δρόμους έβλεπες πολλούς από τούς μαύρους εκείνους της φυλής Μπαμπαράς, που με το στεγνό και νευροδεμένο σώμα, και το πυκνόμαλλο κεφάλι, είναι πλασμένοι για νάντέχουν στο φλογερό ήλιο της Σενεγάλης. 'Ο καϊμένος ο Ζιλδας που δεν είχε όμπρέλλα, υποχρεώθηκε να δέση στο κεφάλι του το μεγάλο του μαντήλι.

— Θέ μου, τί ζέστη που κάνει! παραπονιόταν.

— Και δεν είναι τίποτ' άκόμα, το άπαντούσε ο Ζυχέλ. Πού να ίδῃτε τί κάνει μέσα στόν κόλπο της Γουίνεας, λίγες μοίρες κάτω άπ' τόν 'Ισημερινό!

— 'Ω, δυστυχία μου! Θά λυώσω δλάκερος! πετοί και κόκκαλο θά μένω!

— Άρκετά δά λυώσατε ως τώρα...

— Άλήθεια; 'Α, μπά! έχω αρκετό περιθώριο ως να κατανήσω σκελετός... 'Ας είναι, καλύτερα ναίαν κανέναν λιγνός όταν ταξιδεύει σ' αυτά τα μέρη που τρώνε κι' άνθρωπος. Υπάρχουν καννίθαλοι... εκεί κατά τη Γουίνεα;

— Έλπίζω όχι. Δεν ξέρω πάλι...

— Βλέπεις; Για καλό λοιπόν και για κακό άς μὴν έχουμε πολλά πάχη, που θάβασαν σε πειρασμό τούς άνθρωποφάγους!

Όταν γύρισαν στο ξενοδοχείο, βρήκαν εκεί τόν 'Αντιφέρ με τόν τραπέζιτη. Τους είχαν δεχθεί καλά στο Πρακτορείο, αλλά όταν ρώτησαν αν θά έφευγε γρήγορα βαπόρι για κανένα λιμάνι του Δοάγκο, τούς άποκρίθηκαν άποθαρρυντικά. Τα βαπόρια εκείνης της γραμμῆς ήταν άτακτα και δεν έρχονταν στο Δακάρ παρά μιά φορά το μήνα. Υπήρχε έβδομαδιαία συγκοινωνία μεταξύ Σιέρας-Λεόνε και Γκράν-Βασσιέρε, αλλά από εκεί ως το Δοάγκο ήταν άκόμα πολύ. Τό πρώτο βαπόρι δεν θά έφθανε στο Δακάρ πριν από όκτώ ή μέρες. Τί κακοτυχία! Πώς θά περνούσαν τόσο καιρό σε μιά μικρή πόλη όπου δεν είχαν να κάμουν τίποτα; 'Ο καπετάν-Αντιφέρ θά μασούσε τουλάχιστο το χαλίκι του. Οι άλλοι... θά έχαφταν μύγες;

Φαντάζεται κανένας τη φούρκα του φοβερού Μαλουίνου. Αυτός που άνυπομονούσε τόσο, που έτρωγε τα σίδερα» που λένε, για να φτάση στο σκοπό του, ναίαν τώρα υποχρεωμέ-

νος να χασομερήση τόσο καιρό! Μά κι' ο Ζαμπουκό, κι' ο 'Ομάρ, κι' ο Σαούκ, δεν φαίνονταν λιγώτερο φουρισμένοι. Όσο για τόν Ζιλδα και τόν Ζυχέλ, που δεν τούς έννοιαζε για το θησαυρό, ήταν στενοχωρημένοι μόνο που θάργυσε το γυρισμός τους στη Γαλλία.

— Όχτώ ήμέρες θά σαπίζουμε σ' αυτή την τρύπα! έλεγε ο 'Αντιφέρ στόν τραπέζιτη. Και πάλι αν δεν καθυστερήση το καταραμένο αυτό βαπόρι.

— Και καλά ως εδώ, άπαντούσε ο τραπέζιτης. Μ' άν έχουμε τα ίδια και πάρα πέρα;

— Από το Δοάγκο κι' εκεί; 'Ε, άς φτάσουμε μιά φορά και θά ίδουμε. Δεν είναι ανάγκη να στενοχωριόμαστε από τώρα για τα πάρα πέρα. Μας φτάνει ή σημερινή στενοχώρια.

— Σωστό, γαμπρέ μου! Κι' άφου δεν έχουμε τί άλλο να κάμουμε, ύπομονή!

Άλλα έλεγαν ο Σαούκ κι' ο Μπέν-Όμάρ. 'Ο πρώτος δεν είχε έγκαταλείψει το σχέδιό του, νάρπάξη το θησαυρό από τούς νόμιμους κληρονόμους με τη βία. Κι' όπως στη Μακάτη λογάριαζε να το κάμη με τη βοήθεια ληστών άπ' τούς ιθαγενείς,

έτσι τώρα και στόν κόλπο της Γουίνεας, όπου ίσως θά τού ήταν πού εύκολο, γιατί κι' οι χῶρες εκείνες είναι πού άπολίτιστες. Πάντα όμως τά είχε με το συμβολαιογράφο, που δεν έπαυε να τόν τρώγεται και να τόν βρίζη.

— Δεν είδα μεγαλύτερο βλάκα στόν κόσμο από σένα, Μπέν-Όμάρ!

— Απόμένα; Γιατί 'Εξοχώτατε;

— Για κείνο που ξέρω εγώ. Θάλασσα θά μου τά κάμη στην Γουίνεα, είμαι βέβαιος. Μά έννοια σου, κι' έχω τόν τρόπο να σε βγάλω άπ' τη μέση!

Κι' ο κακόμοιρος ο Μπέν-Όμάρ έτρεμε σύσσωμος. 'Αλήθεια, τί θά τού κόστιζε αυτό το κακούργου, αν μέσα στούς άλλους που θά ξεπάστρευε, για νάρπάξη το θησαυρό, έσκότωνε και τόν σύντροφό του, όχι τόσο για να μη τού δώση το εκατομμύριο που έπρεπε να πάρη κατά τη διαθήκη, όσο γιατί φοβόταν μή τόν δυσκολέψη στην έπιχειρήση με τη βλακεία του;

«'Ο Άλλάχ να βάλῃ το χέρι του!» συλλογιόταν ο κακόμοιρος. ('Ακολουθεί)

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μιά χαριτωμένη γερμανίδα χωριατοπούλα μ' ένα πού χαριτωμένο κότσο στην κορφή του κεφαλιού!

μπράβο πού μάντεψες τή λέξη πού ελ-
πε!) *Σεντεμένην* (έλαβα τό νέο κομμάτι
ή χαρά σου γιά τή δημοσίευση τοῦ προη-
γουμένου ἦταν βέβαια μεγαλύτερη, ἀφ' ὅ
εἶχε περάσει καιρός κι' ἐνέμιζες πῶς θά-
πορριφθῇ) *Ντέκεντιβ Χ* (κρίμα πού δέν
ἤρθες νά σέ ἴδω) ἐλπίζω ὅταν θά ξανάρ-
θῃς) *Ζαππίδα* (ἀπαντῶ σ' ἕνα παλιό σου
γράμμα, ἀπό 19 'Ιουνίου δέν ἀμφιβάλλω
πῶς θά πῆρες πολὺ καλοῦς βαθμούς· μὰ
νᾶπαντζε καί στοὺς δικούς μου διαγωνι-
σμούς, ὅχι μόνο σ' αὐτοὺς πού βλέπεις
στὴν Μ. Ἀγγεῖλες) *Εὐθόμον Τραγουδι-*
στήν (μετὰ χαρᾶς γράφω μου ἀσπάζο-
μαι καί τὸν μικρὸ ἀδελφό) *Πεκ* (λίγα μὲν
γράφεις ὑπερ' ἀπὸ τόσον καιρό· γιά 12
λέξεις ἐστειλές μόνο 8ρ. 6 ἐνῶ κάνουν 8ρ.
7,20) *Ἀρσκειάδα Νο 6* (θὰ τὰ ποῦμε
σὲ ἐρχόμενο) *Κεφαλλονιπούλαν, Πα*
σχαλιάτικο Λουλούδι κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβες μετὰ τὴν 25
Αὐγούστου θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 280οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύτων.
Ἰδε προκήρυξιν εἰς τὴν σελίδα 430. Αἱ λύσεις τοῦ
φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Νοεμβρίου.

462. *Δεξιόχειρος*
Ἕνα φρούτο ἀφράτο
Πέφτει ξάφνου κάτω
Χάμω δηλαδὴ...—

Κι' ἄγριο λουλουδάκι,
Γιατρικὸ λιγάνι,
Κόβει τὸ παιδί.

463. *Συλλαβόγειρος*
Σὺ, δυὸ φρούς, μπροστὰ σὲ φῶς
Στέκεσαι λίγο καὶ... τὰ χάνεις:
Νὰ τιμωρεῖται ἕνας κακὸς
Μ' αὐτὸ στὸν Ἀδὴ τῶρα κάνεις.
Ἑλληνικὸς Ἀετὸς

464. *Μεταγραμματισμός*
Τὸ Ἐφίλο τῆς μετατρέπω
Σὲ Ὠμέγα μάνι-μάνι
Καὶ περίφημο λιμάνι
Ἡ θεὰ νὰ γίνῃ βλέπω,
Ποῦ τὸ εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι
Κοσμοκράτορες Ρωμαῖοι.
Σαρπηδὼν

465. *Πλέγμα Τριγώνων*
α)

β)

Εἰς τὸ α' τρίγωνον, ὀριζοντίως ρω-
μαῖος φιλόσοφος, διαγωνίως κοινὸν μέ-
ταλλον καὶ λαμπρὸς ἀστήρ. Εἰς τὸ β'
τρίγωνον, ὀριζοντίως πόλις τῆς Ἰσπα-
νίας (μὲ τὸ ἀρχαῖον τῆς ὀνομα) δια-
γωνίως πτηνὸν καὶ τὸ μικρὸν ὄνομα
ρωμαίου στρατηγού.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

466. *Κρυπτογραφικὸν*
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Ἀρχ. καλλιτέχνης
2 9 4 5 0 = Κακὸν
3 4 5 3 = Πολύτιμον
4 7 2 4 9 0 = Βασιλεὺς βαρβάρων
5 6 3 8 5 3 = Κράτος
6 3 4 5 0 = Καλὸν
7 0 6 5 3 = Θεὰ
8 9 4 5 0 = Τέλος
9 8 5 3 0 = Προφήτης
0 1 3 2 6 9 = Πόλις τ. Ἑλλάδος
Μικρὸς Σπυδαστής

467. *Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνης*
— Μιὰ! τί ἔγιναν; ἐσύ. καλέ, τὰ-
φαγες ὅλα;

— Ποιὰ, μαμιά;

— Ἐκεῖνα π' ὅ σου εἶπα! Μόζαρτ

468. *Ἐπιγραφή ἐξ Ἀκροστιχίδος*

1 2 3 4
5 6 7 8
9 10 11 12

Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀριθμῶν θὰ τε-
θοῦν κατὰ σειρὰν τάχικα τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων καὶ θὰ σχηματισθῇ
Ἐπιγραφή τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀ-
νάγνωσις:

1, Ἀποικία τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Ἀ-
φρικὴν 2, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας 3,
Περίφημον ὄρος τῆς Ἑλλάδος 4, Θεὰ
τιμωρὸς 5, Νέον κράτος τῆς Β. Εὐ-
ρώπης 6, Εὐώδες ἄνθος 7, Ὡρα τοῦ
ἔτους 8, Ὀμηρικὸς τραγικὸς βασιλό-
παις 9, Ποταμὸς τῆς Ρωσίας 10, ἄρ-
ημα 11, Ὀκεανὸς 12, Ἀρχαῖος ἀερο-
πόρος
(Νέον εἶδος) Αὐγουστιάτικο Δελινὸ

469. *Γρίφος*

Τῶν, ἔκανε αὐτῶν τι τι
Πᾶς ὄνοι κῶνοι τι τι
τι Ροδία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 25

283. Ἀρχίλοχος (ἀρχή, λόχος) — 284.
Βόλγας Ὀλγα. — 285, Βρώμη-βρώμα. —
286. Τὸ ξύλο. — 287. 18: 3Χ2—4: 2—
4=0. — 288-292. Διὰ τοῦ Φ: ἀφρός, φο-
ρά, Κάφρος, φόρος, σαφής. — 293-297.
Διὰ τοῦ Ο: φθόγγος, ὄλβος, πρόδοτος,
πρόδοτος, σκόροδος. — 298. Τὰ ἅγια
τοῖς ἀγίοις. — 299. Ὁ τρώσας ἴσεται (οἱ,
ρῶ σ' ας, ἴα σὲ τε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—614]

Μπράβο! Εὐς! Γελασίνα, γιά τὴν
ἀποκάλυψη. Τ' ἰσοῦδατο κατόρθωμα,
ὅταν μόνος μου διαδίδω τό ψευδώνυμό
μου!... Πάρις

[ΑΣ' 615]

Στέφανος τῆς Δόξης, εὐχαρίστως, Διεύ-
θυνσις: (ΑΣ'—220). Μικρὴ Πυρ-
ργοπούλα τί σοῦ συμβαίνει; ; μήπως
εἶσαι ἄρρωστη; ; Δεπτὴ Καρδούλα
[ΑΣ'—616]

Σαρπηδὼν=Στεφανόπουλος. Δευκοπυ-
ρίωτη, ἀνταπέδωσες τετραδιάκι; Ἑλ-
ληνικὴ Ἀετὴ, γιατί δέν ἔρχεσαι κάτω;
Ἀπάντησε γιατί ἀνησυχῶ, Διαπλασπούλα,
θυμώσαστε (ΑΣ' 484—485).

Ἀτρόμητος Διαπλασπάσις

[ΑΣ'—617]

Εὐθυμ Τραγουδιστή, χαίρετισμούς. Δέν
ἤξερα πῶς εἶσαι ἐξ ἀδελφός μου...
Μαυρομαλλοῦσα

[ΑΣ'—618]

Γελασίνα, δέξου κι' ἄλλη βολή, γιά
τὴ φέλη σου: Τρελλὴ Νεότης=Νανά
Παύλου. Ἐ; ; Πάρις

[ΑΣ'—619]

Χρυσανγή, τὴν ἔπαθες Χιῶτικα δέν
λέγομαι Κρομμυδάκης (Διαπλ. βεβαιό-
τητα) ἀλλὰ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

[ΑΣ'—620]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Στείλτε κ.
Γεώργιον Φωκίδην, Ἀνδραιοπούλου
2 Θεσσαλονίκην.

[ΑΣ'—621]

Διαπλασπούλα-ες, ἐξακολουθεῖ ἀνταλ-
λαγὴν Μ. Μυστικῶν. Ἰδίως ἐπιθυμῶ
νὰ ανταλλάξω μὲ Λημονημένη Ἑλπίδα,
Χιονισμένο Δενδράκι, Στέφανον τῆς Δόξης,
Γαληνισμένην, Χρυσανγή, Παχυνιδάριον Γα-
τάκι, Ζακυνθινούλα, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα,
Ἀγνὸ Μανεξεδάκι, Ξανθὸ Ἀγγελούδι, Ἀ-
κτίνα Χαρᾶς. Μὴν ἀρνηθεῖτε, Στείλτε:
Ανίθα Στυλιανὴν Παριανοῦ, Ὑδραν διὰ:

Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα

[ΑΣ'—622]

Ἡ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ» ἀποκαλύπτει πρὸς
Ἡ παραδειγματισμένους: Γιασεμιάν
(Κατοαράς), Ἀττικὸν Ἄλσας (Τάκης Κασι-
μύτης), Ἀποκαλυπτὴν (Κομοδότης), Ξανθὴν
Ἑλληνοπούλαν (Πλέσσα)

Στέφανος τῆς Δόξης, Βασιλεὺς τοῦ
Χιούμορ, Ντέκεντιβ-Φάντασμα

[ΑΣ'—623]

Στέφανος τῆς Δόξης, μετὰ χαρᾶς στείλε
σὴν (ΑΣ'—188).

Κίτρινη Ἀράχνη

[ΑΣ'—624]

Ἀτρώμην Διαπλασπάσι! Ἀποκαλύ-
πτει: Σωτηριάδης ἔχεις νὰ πῆς
τίποτα; Ὁδρανὸς Πολύφωτος

[ΑΣ'—625]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασ-
πούλα: Στείλατε: Ἑλένην Πατροπού-
λου, Σωζοπόλεως 12, Ἀθήνας, διὰ:

Μαριονέτταν

[ΑΣ'—626]

Ὅσους μὲν ἐπρότειναν ἀλληλογραφία
τοὺς εὐχαρίστῳ πολὺ, ἀλλὰ δέν ἀλ-
ληλογραφῶ. Ροζελάντια

[ΑΣ'—627]

Δευκοπυρίωτη, στείλε. σὴν Δι: Χ.
Πλάσσα, Ἀθηναίων Ἐργῶν 58, Ἀ-
θήνας, διὰ: Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

[ΑΣ'—628]

Ἐξακολουθεῖ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλ-
λαγὴν Μ. Μυστικῶν. Στείλατε. Ἠλίαν
Δαμπρόπουλον, Βαλλιάνων 8, Πατήσια,
Ἀθήνας, διὰ: Φαουστίνια

[ΑΣ'—529]

Εὐθυμ Σημαιοφόρε, νὰ περιμένω α
Φαουστίνια

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος 8ρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος 8ρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ 8ρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1935), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐν σελί-
δων 416) ἀρραφὸς 8ρ. 80 καὶ ραμμένος
8ρ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930,
1931, 1932, 1933, 1934, καὶ 1935 τι-
μῶνται ἕκαστος (ἐν σελίδων 624) ἀρρα-
φὸς 8ρ. 110 καὶ ραμμένος 8ρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἑσωτερικὸν 8ρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ 8ρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
8ρχ. 35 εἴτε ραμμένος εἴτε ἀρραφὸς